

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: J. J., zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2025, č. j. 52 A 19/2024-79,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2025, č. j. 52 A 19/2024-79, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Mnichovo Hradiště (dále jen „městský úřad“) ze dne 30. 7. 2024, č. j. MH-OD/11222/2023-17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit tím, že dne 2. 6. 2023 v obci Mnichovo Hradiště na silnici II/310, ul. Víta Nejedlého u domu čp. 1471, řídil motorové vozidlo, na němž nebyly umístěny tabulky s registrační značkou. Městský úřad prvostupňovým rozhodnutím žalobci za spáchaný přestupek uložil pokutu ve výši 4 000 Kč a správní trest zákazu činnosti podle § 125c odst. 6 písm. b), spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání tří měsíců od právní moci rozhodnutí. Vedle toho byla žalobci uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, č. j. 121947/2024/KUSK/OSŽPS (dále jen „napadené

rozhodnutí“), snížil žalobci pokutu na částku 800 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 2. 6. 2023 řídil osobní motorové vozidlo za účelem jeho přepravy mezi dvěma provozovny téhož subjektu. Trasa jízdy, v délce přibližně 300 metrů, vedla částečně po veřejné pozemní komunikaci, konkrétně po silnici II. třídy (ulice Víta Nejedlého, Mnichovo Hradiště). V průběhu jízdy bylo vozidlo zastaveno hlídkou Policie ČR. Při kontrole bylo zjištěno, že vozidlo není opatřeno předepsanou registrační značkou, přičemž policejní orgán pojal podezření ze spáchání přestupku a věc postoupil k projednání příslušnému správnímu orgánu.

II.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který výrokem I., v části směřující proti výroku I. napadeného rozhodnutí, žalobu odmítl. Výrokem II. rozhodl tak, že se výrok II. napadeného rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí ruší a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů soudního řízení.

[4] Žalobní námitky (absence podkladů u výzvy k vyjádření se k podkladům, neprovedení výslechu navržených svědků, absence přesného popisu skutku, rozsah pojmu registrační značka) krajský soud posoudil jako nedůvodné a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměruje. Vzhledem k nedůvodnosti těchto námitek neměl krajský soud pochyb o tom, že žalobce svým jednáním naplnil veškeré formální znaky přestupku.

[5] Krajský soud však přisvědčil žalobci, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé, tudíž nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu uznal, že ujetí relativně krátké vzdálenosti s vozidlem s chybějící registrační značkou samo o sobě nevylučuje naplnění materiálního znaku přestupku, a že i v průběhu krátké jízdy se lze dopustit celé řady různých přestupků či jiných deliktů, přičemž pak kvůli absenci registrační značky půjde stěží identifikovat a najít pachatele. Vyzdvihl však, že policejní hlídka žalobce neprodleně po výjezdu z areálu zastavila a ztotožnila, což zajistilo, že chráněný zájem (snadné ztotožnění řidiče) nebyl vůbec ohrožen. Soud proto správní rozhodnutí obou stupňů zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

[6] Proti v záhlaví označenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel v podané kasační stížnosti rozporoval závěr krajského soudu o absenci materiálního znaku přestupku (společenské škodlivosti). Společenská škodlivost uvedeného jednání je totiž vysoká: chráněný zájem nemusí být poškozen – stačí, když je ohrožen. Měl za to, že v projednávané věci byla naplněna jak formální, tak materiální stránka skutkové

pokračování

podstaty přestupku. Okolnosti, které oslabí materiální stránku natolik, že jednání nebude posouzeno jako přestupek, musejí být proto opravdu výjimečné. Odmítl argumentaci krajského soudu, dle níž přítomnost policejní hlídky, jež žalobce sledovala od výjezdu z areálu provozovny až do jeho zastavení, vylučuje společenskou škodlivost jednání.

[8] Dále zdůraznil, že krajský soud nedostatečně zohlednil skutková zjištění vyplývající ze správního spisu. Žalobce si byl vědom technické nemožnosti umístit registrační značky na vozidlo bez jeho poškození, a tudíž i skutečnosti, že vozidlo není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Též věděl, že se vozidly bez registrační značky na pozemních komunikacích běžně nejezdí, ale že se přepravují na přepravníku. Stěžovatel z uvedeného dovozuje, že žalobce jednal ve formě vědomé nedbalosti [§ 15 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], neboť věděl, že svým jednáním může porušit zákonem chráněný zájem na ztotožnění řidiče (provozovatele) vozidla, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane. Tento zájem však ohrozil už tím, že vjel na pozemní komunikaci. Nebylo potřeba, aby ho přímo poškodil tím, že se jeho ztotožnění vůbec nezdaří.

[9] Dále odmítl úvahu krajského soudu, že vozidlo žalobce – vzhledem k tomu, že bylo opatřeno ochrannou fólií – nebylo v silničním provozu snadno zaměnitelné. Stěžovatel připouští, že tento argument by mohl být relevantní v případě jízdy jediného vozidla, avšak v projednávané věci se jednalo o jízdu v koloně tří takto neoznačených vozidel jedoucích bezprostředně za sebou. S rostoucím počtem neoznačených vozidel se přímo úměrně snižuje možnost jejich individuální identifikace. Policejní hlídka žalobce ztotožnila díky tomu, že jej sledovala od okamžiku výjezdu z areálu spolu s dalšími dvěma vozidly, která také neměla registrační značku. Kdyby se vozidla stala součástí dopravní nehody a z místa nehody odjela, bylo by mnohem obtížnější určit jejich řidiče. Stěžovatel se proto domnívá, že přítomnost policejní hlídky zabránila vzniku škodlivého následku, nevyloučila však to, že byl ohrožen chráněný zájem na bezproblémovém ztotožnění řidiče vozidla, a tedy byla i naplněna materiální stránka přestupku.

[10] Stěžovatel také namítl, že u krajského soudu dochází ke štěpení názorů soudních senátů, neboť se společně se žalobcem dopustily skutkově totožného jednání další dvě osoby, ale o jejich věcech bylo rozhodnuto různě. Ve věci pana M. K. (řízení vedené pod sp. zn. 56 A 18/2024) bylo rozhodnuto totožně jako v nyní projednávané věci. Ve věci pana V. F. (řízení vedené pod sp. zn. 44 A 22/2024) rozhodl krajský soud o zamítnutí žaloby – shledal materiální stránku odpovědnosti za přestupek za naplněnou. Rozkol názorů napříč senáty vnímá stěžovatel jako narušení právní jistoty, předvídatelnosti soudní judikatury a rovnosti jednotlivců před zákonem. Měl za to, že krajský soud nedostatečně odůvodnil své odlišné rozhodnutí od rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 44 A 22/2024.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu ve výroku II. a ve výroku III. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za věcně správný, zákonný a řádně odůvodněný. Neztotožnil se s námitkou nesprávného právního posouzení materiální stránky přestupku. Přítomnost policejní hlídky nepovažoval za irrelevantní pro posouzení naplnění materiální stránky přestupku. Nesouhlasil též s tím, že by přítomnost dalších dvou vozidel zvyšovala riziko obtížné identifikace řidiče. Naopak skutečnost, že policie zvládla zastavit všechna tři vozidla potvrzuje závěr krajského soudu, že policie měla situaci plně pod kontrolou a k ohrožení zájmu na identifikaci nedošlo. Dále uvedl, že stěžovatelovo lpění na formálním naplnění znaků přestupku (vědomá jízda bez značky) ignoruje korektiv materiální stránky, který je v českém přestupkovém právu klíčový. Podle žalobce rozpor v judikatuře krajského soudu nečiní napadený rozsudek nezákonným ani nepřezkoumatelným. To že jiný samosoudce rozhodl o naplnění materiálního znaku, neznamená, že je napadený rozsudek chybný. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že skutkově i právně totožnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 31. 3. 2026, č. j. 10 As 201/2025-51, jímž na základě kasační stížnosti stejného stěžovatele ve věci dalšího ze tří řidičů zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 4. 9. 2025, č. j. 56 A 18/2024-64. S argumentací uvedenou ve zmíněném rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a proto ji přebírá i v tomto rozsudku.

[16] Podle § 5 odst. 2 písm. k) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo, na němž není umístěna tabulka registrační značky. Pokud tak v provozu na pozemních komunikacích přesto činí, dopouští se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 téhož zákona.

[17] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že je nesporné, že žalobce svým jednáním naplnil formální znaky přestupku, protože jeho jednání odpovídá znakům skutkové podstaty, jejíž naplnění zákon spojuje se spácháním přestupku. Aby však mohlo být protiprávní jednání označeno za přestupek, musí kromě formálních znaků naplnit i materiální stránku – tedy ve vztahu k porušené povinnosti vykazovat určitou minimální míru společenské škodlivosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007-121). Je potřeba zkoumat, zda jednání žalobce dosahovalo takové míry škodlivosti (typové i konkrétní), která naplňuje i materiální stránku přestupku.

[18] Typová společenská škodlivost nastává zpravidla už naplněním formální stránky přestupku. Zákon vymezuje skutkové podstaty přestupků právě tak, aby jednání, které naplní jejich formální znaky, v běžných případech dosáhlo vyšší než nepatrné společenské škodlivosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28,

pokračování

nebo ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 As 172/2022-32). V projednávaném případě žalobce svým jednáním, kterým naplnil formální znaky přestupku, ohrozil zájem na tom, aby se na pozemních komunikacích nepohybovala neoznačená vozidla, jejichž řidiče by mohlo být problematické ztotožnit.

[19] Významu zájmu na označení vozidla se věnoval Nejvyšší správní soud ve zmíněné věci 5 As 172/2022. Přestože tam pachatel porušil jiné pravidlo zákona než v této věci [šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o silničním provozu: konkrétně o tabulku registrační značky umístěnou za ztmaveným a znečištěným zadním sklem, a proto nečitelnou], ohrožen byl tentýž chráněný zájem – bezproblémové ztotožnění vozidla a jeho řidiče. Společenská škodlivost nečitelné registrační značky spočívá podle tohoto rozsudku v tom, že vozidlo nelze jednoduše ztotožnit, a jeho řidič se tak snadno může vyhnout odpovědnosti za své jednání. Nelze vyloučit, že takový řidič opustí místo dopravní nehody, kterou případně zavinil. Nejen že tak on sám zůstane nepotrestán, ale ostatní účastníci nehody navíc proti němu nebudou moci uplatnit své nároky. Stejně závěry o typové společenské škodlivosti nesnadného ztotožnění vozidla (resp. jeho řidiče) přijal Nejvyšší správní soud také v situaci, kdy na vozidle nebyla umístěna (jen) přední tabulka registrační značky (rozsudek ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-35) nebo kdy vozidlo nemělo přidělenou běžnou registrační značku – a zvláštní registrační značka pro jednorázové použití neobsahovala potřebné náležitosti (rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 7 As 106/2017-24).

[20] Pakliže tyto situace samy o sobě naplňují znaky typové společenské škodlivosti, tím spíše to platí i v případě, že není vozidlo označeno registrační značkou vůbec. Žalobcovo jednání tedy naplnilo znaky typové společenské škodlivosti, protože byl ohrožen zájem na snadném ztotožnění vozidla (řidiče). Polemika žalobce o závažnosti tohoto typu přestupku na typové škodlivosti nic nemění. Dále platí, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musejí být okolnosti, které by případně oslabily materiální stránku natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec přestupkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Intenzitu typové společenské škodlivosti je proto potřeba vzít v potaz při zkoumání konkrétní škodlivosti jednání, kterou žalobce zpochybnil v této věci.

[21] Lze souhlasit s tím, že řízení neoznačeného vozidla je možné vnímat jako méně typově společensky škodlivé než například výrazné překročení povolené rychlosti. Přesto stále platí, že v každém případě musejí být okolnosti, které vyprázdní konkrétní společenskou škodlivost jednání (a tedy materiální stránku přestupku), výjimečné. Okolnostmi, které snižují škodlivost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru obvyklou u běžně se vyskytujících případů přestupků, mohou být zejména význam chráněného zájmu, který byl přestupkem dotčen, způsob provedení skutku a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění (např. 7 As 61/2017, bod 21 a judikatura tam citovaná). Při jízdě bez (řádné) registrační značky může materiální znak chybět třeba v situaci, kdy zájem na rychlé přepravě, která je nezbytná k ochraně života, zdraví či majetku, převáží nad riziky vyplývajícími z účasti takového vozidla v silničním provozu (7 As 106/2017, bod 21). Takové okolnosti zde nenastaly.

[22] Mezi okolnostmi, které by ve vztahu k ohrožení zájmu na snadném ztotožnění vozidla či jeho řidiče takto významně snižovaly společenskou škodlivost, nepatří podle judikatury ani krátká ujetá vzdálenost (7 As 106/2017). Materiální znak přestupku nemůže vymizet ani v důsledku přítomnosti policejní hlídky, která žalobce po pár set metrech jízdy zastavila a ztotožnila, jak tomu bylo v této věci. Přítomnost policejní hlídky byla náhodnou okolností, kterou žalobce v žádném ohledu nemohl ovlivnit nebo na ni spoléhat. Právě tak „náhodné“ bylo i to, že se hlídka za žalobcem hned rozjela. Kasační soud nepovažuje za správné, aby se závěr o míře společenské škodlivosti řidičova jednání (a tedy o tom, zda přestupek byl, nebo nebyl spáchán) odvíjel od rychlosti a intenzity, s jakou někdo jiný – zde policisté – plní své služební úkoly. To, že žalobce byl během své jízdy nepřetržitě „úředně pozorován“, nebylo skutkovou okolností místní, časovou či věcnou, jíž by mohl přizpůsobit své jednání, a snižovat tak jeho možnou společenskou škodlivost. Šlo o důsledek rozhodnutí policistů, kteří se vydali žalobce zastavit, aby dále nemohl pokračovat v jízdě (a tedy v páčání ohrožovacího přestupku). Už z povahy věci tak nemůže jít o okolnost, která by dokázala snížit škodlivost žalobcova jednání pod přestupkovou mez.

[23] Policejní hlídka jistě mohla přispět k tomu, aby protiprávní jednání nevyvolalo i nějaký konkrétní následek, jímž by pak mohl být ohrožen (poškozen) i jiný chráněný zájem. Nemohla ale úplně vyloučit ohrožení zájmu na snadném ztotožnění vozidla a jeho řidiče, které nastalo už vjezdem neoznačeného vozidla na pozemní komunikaci. Proto nelze přítomnost hlídky považovat za okolnost, která by dokázala snížit společenskou škodlivost žalobcova jednání natolik, aby zcela odpadl materiální znak přestupku.

[24] Žalobcovo protiprávní jednání v danou chvíli neospravedlňovala ani snaha chránit jiný, důležitější zájem. Protiprávnost jednání v tomto případě nevylučuje ani míra žalobcova zavinění (žalobce sám vypověděl, že věděl o tom, že je vozidlo neoznačené) nebo jeho pohnutka. Nenastala ani žádná jiná okolnost, která by výjimečně snižovala společenskou škodlivost žalobcova jednání tak, aby nenaplňovalo materiální stránku přestupku. Taková okolnost by například mohla být dána, pokud by opravdu jiný způsob přepravy vozidel nebyl možný, resp. by přinášel neúměrně velké obtíže, nebo kdyby vznik dopravní nehody byl téměř vyloučen vzhledem k tomu, že se na dané silnici zpravidla nikdo jiný nepohybuje. O takovou situaci ale nešlo. Jak plyne ze správního spisu, žalobce na příkaz zaměstnavatele jen zvolil pro něj nejrychlejší a nejsnazší způsob přepravy vozidel z jednoho skladu do druhého, přestože věděl, že vozidlo není řádně označeno a že není způsobilé k vjezdu na pozemní komunikaci.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že krajský soud posoudil otázku materiálního znaku přestupku nesprávně, když vyslovil, že v případě jednání žalobce absentuje. Stěžovatel vzal v potaz okolnosti případu: krátkou ujetou vzdálenost, dohled policejní hlídky, příkaz zaměstnavatele i povahu a závažnost protiprávního jednání. Správně z nich vyvodil, že nejsou natolik významné, aby vyloučily společenskou škodlivost žalobcova jednání, ale vhodně je promítl do otázky trestu tím, že mimořádně snížil pokutu i dobu zákazu činnosti pod zákonnou hranici (na 800 Kč a tři měsíce zákazu řízení motorového vozidla; nižší pokutu ani kratší zákaz činnosti zákon neumožňuje, a to ani v mimořádných případech).

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud také souhlasí se stěžovatelem, že soudy by měly ve skutkově stejných případech rozhodovat stejně. To, že senáty téhož krajského soudu v krátké době po sobě rozhodly ve skutkově stejných věcech odlišně, nepřispělo k předvídatelnosti soudního rozhodování. Lze však pochopit, že krajský soud při rozhodování v této věci mohl zastávat odlišný názor na naplnění materiální stránky přestupku než jiný senát ve věci 44 A 22/2024.

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2026

David Hipšr
předseda senátu